

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **EXCALIBUR ARMY spol. s r.o.**, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57, IČ 645 73 877, zast. JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Pardubice, Dražkovice 181, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor bezpečnostní politiky**, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2011, č.j. MV-115553-4/OBV-2010

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 22.10.2010, č.j. PPR-15457-6/ČJ-2010-0099US, kterým byla žalobkyni za porušení ust. § 39 odst. 4 zákona č. 119/2002 Sb., kterého se dopustila tím, že převedla vlastnictví k 96 kusům kulometů PKT ráže 7,62 mm výrobních čísel uvedených ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí na osobu, která k nabytí vlastnictví těchto zbraní nebyla oprávněna, čímž se dopustila správního deliktu podle ust. § 76d odst. 1 písm. o) zákona č. 119/2002 Sb., za což jí byla podle ust. § 76d odst. 10 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb. uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč.

V odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vypořádal námitky společnosti uvedené v jejím vyjádření ze dne 30.9.2010. Mimo jiné připustil, že ohledně připomínky žalobkyně, že byla v dobré víře, nebylo orgánem I. stupně argumentováno vůbec. K této připomínce tedy žalovaný uvedl, že dobrá víra je pojmem občanského, resp. obchodního práva, nikoliv práva správního. Dobrá víra je pak primárně stavem vědomí a u právnické osoby se stav dobré víry odvozuje od dobré víry osob, které za ni jednájí. Ve vztahu k jednání, které porušilo normu správního práva, se však dobré víry nedá dovolat a jednání v dobré víře zohlednit jako například polehčující okolnost.

Výše pokuty byla podle odvolacího orgánu odůvodněna dostatečně, odvolací orgán nezjistil porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. tím, že by rozhodnutím v této věci vznikly nedůvodné rozdíly při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů. K uvedení žalobkyně v omyl jednatelem společnosti ATOS-VOP s.r.o. ohledně skutečnosti, že je držitelem zbrojní licence, podle žalovaného nelze přihlídnout. Žalovaný dále uvedl, že odpovědnost právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby za správní delikt je stanovena objektivní, proto se nezkoumá zavinění, které je subjektivním předpokladem odpovědnosti za správní delikt. Této odpovědnosti se proto právnická nebo podnikající fyzická osoba nemůže zprostit odkazem na smluvní ujednání, či odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera. Žalobkyně neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Důkazní břemeno této skutečnosti je podle žalovaného na žalobkyni, nikoliv na správním orgánu. Podle žalovaného lze souhlasit se žalobkyní, že orgán I. stupně svou úvahu a přijatý závěr, že vzniklý následek byl způsobilý vyvolat velmi vážné narušení veřejného pořádku a bezpečnosti odůvodnil nedostatečně, když neuvedl, na základě jakých skutečností či důkazů k tomuto dospěl. Tato vada však podle žalovaného nemá vliv na správnost prvoinstančního rozhodnutí.

Žalovaný měl rovněž za to, že společnost ATOS-VOP s.r.o. se svým jednáním spočívajícím v tom, že nabyla do vlastnictví anebo držela zbraň nebo střelivo v rozporu s ust. § 8 zákona č. 119/2002 Sb., tj. že nabyla do vlastnictví a držela zbraň, resp. zbraně, aniž by byla držitelem zbrojní licence, dopustila správního deliktu podle ust. § 76c odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb., za což lze podle ust. § 76c odst. 3 písm. a) uložit pokutu do výše 50.000,- Kč. Ten je však předmětem jiného správního řízení, jde o jiný subjekt i jiné porušení byť stejného zákona jako v případě žalobkyně. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně správně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že zákonodárce při uvedeném porušení zákona o zbraních stanovuje pokutu vyšší (až do 1 000 000,- Kč) pro držitele zbrojní licence skupiny A až J, tedy pro toho, kdo převede vlastnictví ke zbrani nebo střelivu na osobu, která není k nabytí vlastnictví ke zbrani, munici nebo střelivu oprávněna, než pro právnickou nebo podnikající fyzickou osobu, která vlastní nebo drží zbraň nebo střelivo v rozporu s ust. § 8 zákona č. 119/2002 Sb. (až do 50.000,- Kč). Podle žalovaného také výše pokuty ukládané za správní delikt právnické nebo podnikající fyzické osobě podle zákona o zbraních není určována výší základního kapitálu těchto osob a správním orgánem při stanovení výše pokuty není zkoumáno, zda může být vůči povinnému nepřiměřená či likvidační.

V závěru žalovaný uvedl, že správní delikt porušením povinnosti uložené společnosti zákonem o zbraních byl prokázán, odpovědnost, která je objektivní, za něj správně určena a i výše pokuty za protiprávní jednání byla stanovena v zákonem vymezeném rozsahu. Při tom bylo přihlídnuto k závažnosti správního deliktu i ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný současně zdůraznil, že v daném případě se jednalo o zbraně kategorie A-zbraně zakázané, tedy šlo o kategorii zbraní nejvíce nebezpečných a způsobilých nejvíce ohrozit život, zdraví a majetek. Závažnost porušení zákona o zbraních byla dále zvýšena počtem zbraní, které nabyla do vlastnictví osoba bez

oprávnění, když se jednalo o 96 kusů zbraní, přičemž počet zbraní nebyl žalobkyní nijak zpochybněn.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť je nedostatečně odůvodněno. Tuto nepřezkoumatelnost a neodůvodněnost žalobkyně spatřovala v tom, že:

Ačkoliv žalovaný připustil vady prvoinstančního rozhodnutí, zcela nepochopitelně uvedl, že tyto vady neměly vliv na správnost rozhodnutí, a nijak tyto vady nepromítl do úvah o výši pokuty.

Žalovaný v předmětném rozhodnutí porušil zásadu předvídatelnosti-tedy nezohlednil výši pokuty s ohledem na skutkově obdobné případy.

Žalovaný při ukládání pokuty vůbec nezohlednil skutečnost, že ze strany žalobkyně se jednalo o první, ojedinělé a nikoliv opakované porušení právních povinností.

Žalovaný mylně tvrdí, že u postihů právnických osob za správní delikt není třeba zkoumat přiměřenost pokuty. Takovéto tvrzení je v rozporu s rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu a porušuje právo na spravedlivý proces obsažené v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň je tím porušen princip zákonnosti a individualizace trestu.

Žalovaný ani prvoinstanční správní orgán nevěnovali dostatečnou pozornost úvahám, které ke stanovení výše pokuty vedly, nezkoumaly pečlivě všechny okolnosti.

Žalovaný při stanovení výše pokuty nepřihlédl k faktu, že o převodu předmětných zbraní informovala příslušné orgány veřejné správy sama žalobkyně.

Dále se žalovaný nezabýval posouzením závažnosti daného správního deliktu a rovněž nezohlednil, že společnost ATOS-VOP s.r.o. nabytí zbraní sama oznámila a na předmětný převod vlastnictví upozornila.

Pro případ, že by soud došel k závěru, že nejsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí, navrhla žalobkyně, aby soud pokutu snížil, neboť je ve zjevně nepřiměřené výši.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami žalobkyně a současně byl toho názoru, že jeho žalobou napadené rozhodnutí nelze považovat za nezákonné a nepřezkoumatelné. V bližším odkázal na obsah svého rozhodnutí. Uvedl, že je přesvědčen, že uložená pokuta žalobkyni není zjevně nepřiměřená a tudíž není podle jeho názoru dán důvod pro její případné snížení. Navrhl žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 12.11.2015 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty: podezření ze spáchání správního deliktu ze dne 17.6.2010, oznámení o převodu vlastnictví zbraně ze dne 25.3.2010 vč. koncesní listiny ze dne 8.4.2008, žádosti o udělení vývozní licence vojenského materiálu ze dne 2.9.2009, kupní smlouva EXCA 013/09 ze dne 6.7.2009; oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20.9.2010 č.j. PPR-15457-3/ČJ-2010-0099US; vyjádření žalobce ze dne 30.9.2010 k oznámení o zahájení správního řízení; rozhodnutí Policejního prezidia ČR, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 22.10.2010 č.j. PPR-

15457-6/ČJ-2010-0099US; odvolání žalobce ze dne 15.11.2010; žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru bezpečnostní politiky ze dne 22.2.2011 č.j. MV-115553-4/OBP-2010.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil věc takto:

Podle § 39 odst. 4 zákona č. 119/2002 Sb. držitel zbrojní licence nesmí převést vlastnictví ke zbrani nebo střelivu na osobu, která k nabytí vlastnictví ke zbrani nebo střelivu není oprávněna.

Podle § 76d odst. 1 písm. o) zákona č. 119/2002 Sb. držitel zbrojní licence skupiny A až J se dopustí správního deliktu tím, že převede vlastnictví ke zbrani nebo střelivu na osobu, která k nabytí vlastnictví ke zbrani, munici nebo střelivu není oprávněna.

Podle § 76d odst. 10 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb. za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b), d), f), i), m), n), nebo o), odstavce 2 písm. a) nebo b), odstavce 3 písm. a), odstavce 7 písm. a), b), c), f) nebo g), odstavce 8 nebo 9.

Podle § 77 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb. při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

V dané věci není sporu o tom, že žalobkyně převedla vlastnictví k celkem 96 kusům kulometů PKT ráže 7.62 mm na společnost ATOS-VOP s.r.o., která v době uzavření kontraktu nebyla držitelem zbrojní licence podle ust. § 31 a násl. zákona č. 119/2002 Sb.

Námítky žalobkyně uvedené v její žalobě se vesměs týkají výše uložené sankce s tím, že podle názoru žalobkyně nebyla tato výše náležitě odůvodněna, nebyly zohledněny skutečnosti ve prospěch žalobkyně a tato pokuta jí byla uložena ve výši nepřiměřené a likvidační.

Soud konstatuje, že pro ukládání pokut v daném případě tedy platí ustanovení zákona o zbraních, tedy zákona č. 119/2002 Sb. (§ 76d odst. 10), ve kterém je stanovena horní hranice možné sankce (1 000 000,- Kč), která v dané věci byla nepochybně respektována, nebyla překročena. Dále je pak třeba, aby správní orgán při ukládání výše sankce také respektoval kritéria, která jsou vymezená v ust. § 77 odst. 2 tohoto zákona a která nejsou pro stanovení výše sankce nějakou méně významnou marginálií, ale úvaha o nich je podstatnou náležitostí rozhodnutí a tedy je nutno skutečně trvat na tom, aby se správní orgány s těmi hledisky pro výši ukládané sankce zabývaly, aby se k nim jednoznačně vyjádřily. Pokud by rozhodnutí o sankci takovou úvahu postrádalo, pak už jenom proto by bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což by bylo důvodem pro jeho zrušení. Nicméně soud má za to, že v projednávané věci k ničemu takovému nedošlo. Správní orgán I. stupně, tedy Policejní prezidium České republiky, ředitelství pro zbraně a bezpečnostní materiál ve svém rozhodnutí

ze dne 22.10.2010 konstatovalo skutečnosti, které zohlednilo při stanovení výše pokuty, když uvedlo, že šlo o jednání takové závažnosti, že vzniklý následek byl způsobilý vyvolat velmi závažné narušení veřejného pořádku, bezpečnosti a to tím, že žalobce převedl na společnost ATOS-VOP s.r.o., vůči které nelze, protože není držitelem licence, vymáhat plnění povinností nebo dodržení zákazu uložených zákonem o zbraních, celkem 96 kusů zbraní kategorie A, tj. zbraní zakázaných. Dále je ze spisového materiálu zřejmé, že ke spáchání správního deliktu došlo jednáním žalobce, který nedostatečně ověřil způsobilost společnosti ATOS-VOP s.r.o., tedy svého obchodního partnera, k nabytí vlastnictví ke zbraní tím, že se spokojil s uvedením čísla licence bez toho, aby si ověřil, či požádal tuto společnost o předložení zbrojní licence. Nelze tedy prokázat, že by žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat. Následkem tohoto jednání došlo k převedení předmětných zbraní do prostředí, které nepodléhá dozoru státní správy na úseku zbraní a střeliva. V řízení nebyly zjištěny okolnosti, které by bránily účastníkovi řízení dodržet povinnost držitele zbrojní licence, stanovené zněním § 39 odst. 4 zákona č. 119/2002 Sb.

Z ust. § 77 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb. pak vyplývá, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, což je tedy hlavní kritérium, a to zejména tedy ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, to jsou tedy podkritéria, která musí správní orgán vyhodnotit. Předmětný výčet kritérií je výčtem demonstrativním, tzn., že by mohla přicházet v úvahu nějaká další kritéria, která by třeba správní orgán shledal, nicméně s těmito třemi je třeba, aby se správní orgán vypořádal, tedy aby vyložil, v čem je spatřuje, případně aby konstatoval, že některé z těchto kritérií se v konkrétním případě neuplatní.

Soud má za to, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v tomto směru dostatečné a že je tedy zřejmé, že správní orgán přihlédl ke způsobu spáchání, přihlédl k jeho okolnostem. Způsobem spáchání je třeba rozumět, že došlo k převodu zbraní na subjekt, který nebyl jaksi nadán náležitým oprávněním, došlo k tomu za okolností, kdy žalobci nebránilo nic v tom, aby si tuto skutečnost náležitě prověřil, tedy, aby si skutečně spolehlivě zjistil, zda kupující má nebo nemá příslušnou licenci a koneckonců jsou zde vyličený i následky, tedy skutečnost, že tímto jednáním došlo k tomu, že předmětné zbraně, navíc náležející tedy do kategorie A, tedy zbraní zakázaných, vlastně byly vyňaty z dozoru, který je ustanoven v zákoně o zbraních. Soud má tedy za to, že úvahy správního orgánu I. stupně o výši sankce ve smyslu kritérií podle § 77 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb. v tom prvostupňovém rozhodnutí obsaženy jsou. Z tohoto pohledu soud shledává rozhodnutí vydané v I. stupni za zcela vyhovující, dostatečné a bez závad.

Žalobce se proti provinštančnímu rozhodnutí odvolal, nicméně soud má za to, že jeho námitky nebyly důvodné a že se odvolací orgán s nimi vypořádal.

Předně tedy není obecně důvodná ta námitka, která vytýkala, že prvostupňový orgán svou úvahu o výši sankce neodůvodnil, nebo že ji odůvodnil nedostatečně. To odůvodnění tam je zcela konkrétní, jasné, srozumitelné. Na škodu tady není ani to, že se podle názoru žalobkyně správní orgán I. stupně nevypořádal s určitými skutečnostmi, které v průběhu správního řízení žalobkyně tvrdila. Za prvé správní orgán takovou povinnost zákonem uloženou nemá, a za druhé bylo podstatné, aby se ve svém rozhodnutí k věci vyjádřil tak jasně, aby bylo zřejmé, jaké skutečnosti vzal v úvahu, jaké právní předpisy aplikoval, a tedy jakým způsobem ke svým závěrům dospěl, což prvostupňové rozhodnutí bez výhrad splňuje. Správní orgán II. stupně pak v podstatě závěry orgánu prvostupňového bez dalšího převzal. Pokud se pak v některých věcech vyjádřil mírně odchylně, je podle názoru soudu nutno vzít

v úvahu, že standardně platí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a správního orgánu odvolacího je nutno vždy vykládat ve vzájemném kontextu. Obě rozhodnutí v podstatě tvoří jeden celek a tak je třeba je chápat a rozumět jim. V tomto smyslu tedy není důvod shledávat ze strany odvolacího správního orgánu jakoukoliv vadu.

Soud z uvedených důvodů v podstatě odmítl všechny námitky žalobkyně, které směřují vůči tomu, že by snad závěr o výši uložené sankce nebyl dostatečně odůvodněn a že by nebylo zřejmé, z jakých důvodů předmětná pokuta byla uložena právě ve výši 250.000,- Kč.

Ještě pro úplnost lze konstatovat, že pokud snad žalobkyně namítala, že v tomto rozhodnutí měly být zohledněny jiné skutečnosti, než které správní orgán vzal v úvahu, ani to nelze považovat za vadu tohoto rozhodnutí, protože je vždy na správním orgánu, aby jasně uvedl, které skutečnosti považuje za relevantní a které podřazuje tedy pod jednotlivá kritéria pro stanovení výše sankce. To v daném případě bez dalšího splněno bylo a v podstatě to je předmětem jaksi správního uvážení orgánu, který rozhoduje, aby si tedy stanovil, které skutečnosti zohlední a ke kterým přihlédne.

Pokud pak žalobkyně navrhovala v žalobě moderaci výše sankce, když argumentovala tím, že její výše je nepřiměřená a likvidační, což se ostatně objevilo už v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tady nezbývá, než konstatovat, že tato tvrzení žalobkyně jsou v podstatě velmi obecná a nekonkrétní a v důsledku toho v podstatě neprojednatelná. Tvrdí-li účastník řízení cosi o nepřiměřenosti, musí zároveň argumentovat, v čem tuto nepřiměřenost spatřuje, ve vztahu k čemu je pak předmětná pokuta ve zjevně nepřiměřené výši. Nic takového ani v žalobě, ani v odvolání však uvedeno nebylo, a pokud žalobkyně tvrdí, že by výše pokuty byla pro ni likvidační, pak je na ní, aby vyargumentovala, jakým způsobem, v jaké míře by tedy výše sankce zasáhla do jejích hospodářských poměrů. Ani o tom se však z odvolání, ani ze žaloby nic nedozvíme. Žalobkyně neuvedla nic o tom, proč by měla být předmětná pokuta nepřiměřená, nebo proč by měla být likvidační a neuvedla nic o tom, z jakých důvodů by měl soud moderovat, tedy nenabídla žádnou argumentaci k tomu, aby soud mohl shledat předmětnou pokutu příliš vysokou a moderaci vhodnou.

Městský soud v Praze nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek žalobkyně a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. listopadu 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová